

Flykting bland flyktingar.

- Tänk att det är någon som förstår oss, som vet varför vi hals över huvud måste fly och lämna allt. - Liknande yttranden ha fällts av mer än en flykting i Visby. Ja, inte är det nu precis för nöjes skull man beger sig ut på Östersjön i mörker och höststormar med mer eller mindre dåligt rustade båtar. Den som själv gungat på vågorna i 25 timmar, inställd på att få sin grav på havsbotten och marterad av alla sjösjukans kval, kan ha en aning om, hur det känns att vara ute i t.ex. 57 eller 80 timmar o.s.v., med motorstopp och genomskjutna båtar, där vattnet strömmar in genom skotthål och fönstergluggar. Alla som emellertid hunnit fram till Gotland, äro mycke glada. Man hade ju ingenting att förlora, men man hade en chans att kunna rädda livet.

Många ha förstås också omkommit. Någon berättar, att två större båtar med mindre i släptåg gingo ut samtidigt. En av de större båtarna kom fram till Gotland, men var äro de övriga?

En ung man förtäljer om sina strapatser i Ryssland. Han blev utmobiliserad men kom inte till fronten förrän efter 2½ år. Men äntligen vid fronten fick han också ett tillfälle att rymma över till motparten och komma hem. Snart blev det att rymma igen, och den gången till Gotland. Hans hälsa är emellertid bruten, lungorna dåliga, men far är med och skall försörja sin son.

Under några dagar har man i Visby ofta stött på grupper av tyska soldater. Om man då undrar på skämt hur i all världen tyska armén kommit till Gotland, så kan man få svar som följande av pojarna, som naturligtvis alla äro ester. "Vi kämpade in i det sista för vårt land, men då vi trots allt förlorade, så återstod oss endast att fly." Dessa ungdomar ha för det mesta rymt från fronten till båtarna och äga ingenting mer än kläderna på kroppen, och vilka kläder sedan? De ha varit vid fronten i veckotal med samma underkläder, och inte hade alla tillfälle att byta heller vid den "framgångsrika reträtten", som någon ^{uttryckte!} sig. Följaktligen kommo de över i smutsiga och trasiga kläder. Men o hur de strålade, gruppen på vår förläggning, då de fått rena underkläder och kunde gå och bada, ty estlänningarna bada i rege en gång i veckan, och det är också en försakelse att frångå denna vana. På samkvämet sista kvällen sjöngo de flera sånger, och bl.a. sjöngo två av pojarna en duett med refräng av följande lydelse: "Himlens stjärnor, hälsn hem."

Den senaste tiden var utspisningstiden uppdelad, så att varje förläggning hade sin bestämda tid. När våra skulle in, så ropade man på Frälsningsarmén, berättade en av flyktingarna. Ja, det var en armé i sitt slag.

Örden kråg och armé ha fått en annan klang de senaste åren. Det inspirerar inte längre till kamp och seger, då åskådningsmaterialet på världens slagfält inte kan uppvisa en säker fästning och en alltigenom segrande fältherre, som det andliga kriget har i klippan Kristus. Det andliga skilje sig mer än någonsin från det materiella, men "frukten icke för dem som väl kunna dräpa kroppen. men icke hava makt att dräpa själen. utan frukten fast